

Ιούλιος 2016

«Σύναξις Ὁρθοδόξων Κληρικών και Μοναχών»:

Η "Σύνοδος" του Κολυμβαρίου Κρήτης και η σύμπλευσή της με τον Οικουμενισμό.

Οί ἀνησυχίες και ἡ ἀγωνία τοῦ υἱοῦς πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας γιά τήν ἔκβαση τῶν ἐργασιῶν τῆς λεγόμενης Ἁγίας και Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπαληθεύθηκαν. Ἡ σύναξη αὐτή δὲν εἶναι οὔτε σύνοδος οὔτε ἁγία οὔτε μεγάλη.

Δὲν εἶναι σύνοδος, διότι δὲν ἔχει τίποτε κοινὸ μὲ τὶς συνόδους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας· διακόπτει τὴν παράδοση τῶν ὀρθοδόξων συνόδων, δὲν ἀποτελεῖ συνέχειά τους, συνιστᾷ συνοδικὴ παρεκτροπὴ και κανονικὴ καινοτομία. Ἡ ἐκκλησιολογικὰ κυνική και προκλητικὴ ὁμολογία τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀλβανίας ὅτι **«δὲν εἶναι ἀντίγραφο τῶν παλαιῶν συνόδων ἀλλὰ ἕνα νέο εἶδος συνόδου»**, ἐπαινεθεῖσα ἀπὸ τὸν πρωτοστάτη τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, οἰκουμενικὸ πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως, τὸν και πρόεδρο τῆς «Συνόδου», καθιστᾷ ὅλους τοὺς συμμετέχοντες ἀρχιερεῖς, ποὺ τὴν ἀποδέχθηκαν ἀδιαμαρτύρητα, καινοτόμους και παραβάτες τῆς μακραίωνης συνοδικῆς και κανονικῆς παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας και ὑποκείμενους στὴν κρίση μιᾶς μελλοντικῆς ἀληθοῦς Ἁγίας και Μεγάλης Συνόδου.

Ἡ εἰκόνα τῶν συμπροσευχομένων μὲ τοὺς Ὁρθοδόξους αἰρετικῶν παρατηρητῶν, Μονοφυσιτῶν, Παπικῶν και Προτεσταντῶν και οἱ φιλόφρονες πρὸς αὐτοὺς λόγοι και ἐκδηλώσεις βοοῦν και κραυγάζουν γιά τὴν πρωτοφανῆ συνοδικὴ καινοτομία και τὴν εὐθεία προσβολὴ τῶν Ἱερῶν Κανόνων.

Δὲν εἶναι ἁγία, διότι ὀρισμένα σημαντικὰ κείμενα τὰ ὁποῖα ἐνέκρινε εἶναι ἀντίθετα πρὸς τὶς ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ληφθεῖσες διὰ τῶν αἰώνων ἀποφάσεις τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων και τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἰδιαίτερα ὡς πρὸς τὴν ἀντιμετώπιση τῶν αἰρετικῶν. Δὲν εἶναι δυνατὸν τὸ Ἅγιο Πνεῦμα νὰ εἶναι ἀντίθετο μὲ τὸν ἑαυτό του· ἄλλοτε νὰ καταδικάζει, στὶς ὄντως ἅγιες συνόδους, τὶς αἱρέσεις και νὰ ἀναθεματίζει τοὺς αἰρετικούς, και ἄλλοτε, ὅπως στὴν «σύνοδο» τῆς Κρήτης, νὰ τὶς θεωρεῖ ἐκκλησίες. Καὶ ἐπειδὴ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι εὐθές, ἀναλλοίωτο και ἄτρεπτο, διεστραμμένες και ἀλλοιωμένες εἶναι κάποιες ἀπὸ τὶς ἀποφάσεις τῆς συνάξεως τοῦ Κολυμβαρίου ποὺ ἔχουν κατεξοχὴν δογματικὸ περιεχόμενο. Δὲν ἐλήφθησαν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, ἀλλ' ἐν ἄλλῳ πνεύματι, σκολιῶ και ἀλλοτριῶ.

Δὲν εἶναι ἐπίσης μεγάλη ἡ «σύνοδος» γιά δύο λόγους. Τὸ μεγαλεῖο ἐν πρώτοις συνδέεται μὲ τὴν θεοσέβεια και τὴν ἀγιότητα. Ἡ Ἐκκλησία ὀνόμασε μεγάλους ὅσους Ἁγίους διακρίθηκαν εἴτε στὴν ὑπεράσπιση τῆς Ὁρθοδοξίας εἴτε στὴν ἀρετὴ και τὴν ἀγιότητα ἢ και στὰ δύο· Μέγας Ἀθανάσιος, Μέγας Κωνσταντῖνος, Μέγας Βασίλειος, Μέγας Ἀντώνιος, Μέγας Εὐθύμιος και πολλοὶ ἄλλοι. Ἡ «σύνοδος» τῆς Κρήτης στὴν ὑπεράσπιση τῆς πίστεως ὄχι μόνον δὲν παίρνει μεγάλο βα-θμὸ, ἀλλὰ ἡ ἐπίδοσή της εἶναι ἀρνητικὴ, κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν, ἀφοῦ δὲν καταπολεμεῖ, ἀλλὰ ἐκκλησιοποιεῖ τὶς αἱρέσεις.

Εἶναι μικρὴ και γιά ἄλλο σημαντικό λόγο· ἡ παρουσία ὄλων τῶν ἐπισκόπων στὶς μεγάλες συνόδους πιστοποιεῖ τὴν διὰ τῶν ποιμένων παρουσία ὄλου τοῦ ποιμνίου, τὴν ἔκφραση τῆς συνειδήσεως τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς ἡ «σύνοδος» τῆς Κρήτης εἶναι κολοβὴ και ἐλλιπής. Δὲν ἐκλήθησαν ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι, ἀλλὰ μικρὸς, περιορισμένος ἀριθμὸς ἐπισκόπων. Ἐπομένως δὲν ἐκπροσωπεῖται ὄλο τὸ πλήρωμα. Ἀλλὰ και οἱ κληθέντες,

βάσει τοῦ ἀπαράδεκτου Κανονισμοῦ, δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα διὰ τῆς ψήφου τους νὰ ἐκφράσουν τὴν συμφωνία ἢ τὴν διαφωνία τους πρὸς τὰ ἀποφασιζόμενα, νὰ ἐκφράσουν τὸ ἐκπροσωπούμενο ποίμνιο. Ἀποτελεῖ μοναδική ἱστορική πρωτοτυπία παπικῆς, ὀλιγαρχικῆς, ἀντισυνοδικῆς ἐμπνεύσεως. Ψηφίζουν ὄχι ὅλοι οἱ παρόντες ἐπίσκοποι, ἀλλὰ ὁ μικρὸς ἀριθμὸς τῶν δεκατεσσάρων (14) προκαθημένων, οἱ ὅποιοι καθίστανται οἰονεὶ πάπες ὑπεράνω τῶν συνόδων τῶν τοπικῶν ἐκκλησιῶν. Πρόκειται γιὰ μικρὴ σύναξη προκαθημένων, γιὰ ἓνα ἄγνωστο καινοφανῆ θεσμό, πού προσβάλλει τὴν ἰσότητα τῶν ἐπισκόπων, διότι μεταβάλλει τοὺς προκαθημένους ἀπὸ «πρώτους μεταξὺ ἴσων» (primos inter pares) σὲ «πρώτους ἄνευ ἴσων» (primos sine paribus).

Δύο ἀκόμη παράγοντες ἐσμίκρυναν τὴν δῆθεν μεγάλη σύνοδο· ἡ ἀπουσία τεσσάρων πατριαρχῶν, προκαθημένων ἰσαριθμῶν αὐτοκεφάλων ἐκκλησιῶν, ὄχι ἐκ λόγων ἀνάγκης, ὅπως ὑγείας, πολεμικῶν συγκρούσεων καὶ ἄλλων, ἀλλὰ λόγω διαφωνιῶν πρὸς τὴν διαδικασία συγκλήσεως, τοῦ Κανονισμοῦ Λειτουργίας καὶ τῆς Θεματολογίας τῆς συνόδου. Δὲν ἔλαβαν μέρος οἱ αὐτοκέφαλες ἐκκλησίες τῆς Ἀντιοχείας, τῆς Ρωσίας, τῆς Βουλγαρίας καὶ τῆς Γεωργίας. Πρὶν νὰ συνέλθει ἡ «σύνοδος» ἔχασε τὸν πανορθόδοξο χαρακτήρα της καὶ πρὸ παντὸς τὴν ἀξιοπιστία τῶν ἀποφάσεών της, διότι οἱ ἀπόντες κατήγγειλαν ἔλλειψη συνοδικότητας, διαφάνειας καὶ σεβασμοῦ τῶν παραδεδομένων, ἐν ὀλίγοις ἔλλειμμα Ὁρθοδοξίας, καὶ προώθηση προειλημμένων ἀποφάσεων. Καὶ δὲν εἶναι βέβαια μόνον ἡ ἀπουσία τῶν τεσσάρων αὐτοκεφάλων ἐκκλησιῶν πού μικραίνει τὴν «σύνοδο»· περισσότερο ἀπὸ αὐτὸ εἶναι ἡ μὴ ἐκπροσώπηση τοῦ συντριπτικὰ μεγαλυτέρου ἀριθμοῦ πιστῶν, τῆς πληθυσμιακῆς ὑπεροχῆς τῶν Ὁρθοδόξων πού δὲν ἐκπροσωπήθηκαν στὴν «σύνοδο».

Ἡ «Σύναξη Ὁρθοδόξων Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν» ἀγωνίσθηκε μὲ συνέδρια, ὁμιλίες, συνεντεύξεις καὶ ἀρθρογραφία τῶν μελῶν της, συνεργαζόμενη μὲ ὁμόφρονες ἐπισκόπους, νὰ ἐνημερώσει τοὺς Ὁρθοδόξους πιστοὺς γιὰ τὴν κακὴ πορεία τῆς «συνόδου», ἰδιαίτερα κατὰ τὴν τελευταία φάση τῆς προετοιμασίας της. Θὰ ἦ-μασταν εὐτυχεῖς, ἂν εἶχε ἀποτραπῆ ἡ σύγκληση αὐτῆς τῆς οἰκουμενιστικῆς συνόδου ἢ ἂν κατὰ τὴν διάρκειά τῶν ἐργασιῶν της κάποιοι προκαθημένοι ἢ συμμετέχοντες ἀρχιερεῖς ἀγωνίζονταν ἀποφασιστικὰ καὶ ἀποτελεσματικὰ νὰ ἀπορριφθεῖ ὁλόκληρο τὸ κείμενο «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον», τὸ ὁποῖο νομιμοποιεῖ καὶ θεσμοθετεῖ τὸν Οἰκουμενισμό. Οἱ διορθώσεις καὶ οἱ βελτιώσεις, τίς ὁποῖες ἐπρότεινε ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀκόμη καὶ ἂν ἐγίνοντο συνοδικὰ δεκτές, δὲν ἐπρόκειτο βέβαια νὰ καταστήσουν τὸ κείμενο ὀρθόδοξο καὶ ἀποδεκτό, ἀφοῦ οὔτε τὰ ἀπαράδεκτα κείμενα τῶν Θεολογικῶν Διαλόγων ἐκρίνοντο οὔτε πολὺ περισσότερο ἢ μὲ ἀντορθόδοξους ὅρους συμμετοχῆ μας στό «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν». Ἀντίθετα, μέσα στό κείμενο ἐπαινοῦνται καὶ ἐγκωμιάζονται. Ἡ δὲ ὀρθὴ πρόταση τὸ «χριστιανικὲς ἐκκλησίες» νὰ γίνῃ «χριστιανικὲς κοινότητες» συνάντησε λυσιπώδη ἀντίδραση καὶ ἀπορρίφθηκε μὲ ἀνιστόρητες, ἀθεολόγητες, παράλογες, σοφιστικὲς ἀντιπροτάσεις, τίς ὁποῖες υἱοθέτησε, ἄγνωστο πῶς, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, πού δὲν ὑπεστήριξε, ὡς ὄφειλε, τὴν ἀπόφαση τῆς συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ὑπερέβη ἀναιτιολόγητα τὴν ἐξουσιοδότηση, πού εἶχε λάβει ἀπὸ αὐτήν, μὲ ὅ,τι αὐτὸ συνεπάγεται γιὰ τὴν ἐγκυρότητα τῶν ἀποφάσεων πού ἐλήφθησαν. Ἀναμένονται οἱ ἀπαραίτητες ἐξηγήσεις πού ὀφείλουν νὰ δώσουν στό Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας τόσο ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὅσο καὶ οἱ ὑπόλοιποι Ἑλλαδίτες Ἱεράρχες

τῆς «συνόδου» τῆς Κρήτης.

Ἀπὸ τὸ ναυάγιο στὰ θολὰ νερὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τὴν τελευταία στιγμή γλύτωσαν, κολυμπώντας ὀρθόδοξα στὸ Κολυμπάρι, οἱ ἐπίσκοποι ποὺ δὲν ὑπέγραψαν τὸ περιλάλητο κείμενο ἢ διετήρησαν τὶς ἐπιφυλάξεις τους. Πρόκειται, ἀπ' ὅσα γνωρίζουμε ἕως τώρα, γιὰ τοὺς Μητροπολίτες Μπάτσικας κ. Εἰρηναῖο (ἀπὸ τὴν ἀντιπροσωπεῖα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σερβίας), ἀπὸ τὴν ἀντιπροσωπεῖα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, τοὺς Μητροπολίτες Λεμεσοῦ κ. Ἀθανάσιο, Μόρφου κ. Νεόφυτο, Ἀμαθοῦντος κ. Νικόλαο, Λήδρας κ. Ἐπιφάνιο, οἱ ὁποῖοι δὲν ὑπέγραψαν τὸ κείμενο, καὶ Νεαπόλεως κ. Πορφύριο, ὁ ὁποῖος διετήρησε ἐπιφυλάξεις κατὰ τὴν ὑπογραφή, καὶ τὸν Μητροπολίτη Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεο (ὁ μόνος ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ποὺ δὲν ὑπέγραψε). Ἀρκετοὶ ἀκόμη Ἱεράρχες ἄσκησαν ἔντονη κριτικὴ στὸ ἐν λόγω κείμενο καὶ διετήρησαν τὶς ἐπιφυλάξεις τους κατὰ τὴν ὑπογραφή του. Ἀποτελοῦν τὴν συνέχεια τῶν ὁμολογητῶν Ἀγίων Πατέρων καὶ γιὰ ὅλους ἐμᾶς ἐλπίδα καὶ προοπτικὴ πῶς στὸ μέλλον συνοδικὰ καὶ ὀρθόδοξα θὰ ἀπορριφθεῖ ἡ «σύνοδος» τοῦ Κολυμπαρίου τῆς Κρήτης, ὡς οὐνιτικὴ, οἰκουμενιστικὴ καὶ φιλοπαπικὴ, ὅπως ἔγινε καὶ μὲ τὴν ψευδοσύνοδο Φερράρας-Φλωρεντίας. Τὸ κείμενο αὐτὸ ἀποτελεῖ μία πρώτη ἀποτίμηση· θὰ ἀκολουθήσουν λεπτομερέστερες καὶ ἐμβριθέστερες.

Γιὰ τὴν «Σύναξη Ὁρθοδόξων Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν»:

Ἀρχιμ. Ἀθανάσιος Ἀναστασίου Προηγούμενος Ἰ. Μ. Μεγ. Μετεώρου

Πρωτοπρ. Γεώργιος Μεταλληνός Ὁμότιμος Καθηγητὴς Θεολογικῆς Σχολῆς Πανεπ. Ἀθηνῶν

Ἀρχιμ. Σαράντης Σαράντος Ἐφημέριος Ἰ. Ν. Κοιμήσεως Θεοτόκου, Ἀμαρούσιον Ἀττικῆς

Πρωτοπρ. Θεόδωρος Ζήσης Ὁμότιμος Καθηγητὴς Θεολογικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

Ἀρχιμ. Γρηγόριος Χατζηνικολάου Καθηγούμενος Ἰ. Μ. Ἁγίας Τριάδος, Ἄνω Γατζέας Βόλου

Δημήτριος Τσελεγγίδης Καθηγητὴς Θεολογικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης (Σύμβουλος)

Γέρων Εὐστράτιος Ἱερομόναχος Ἰ. Μ. Μεγίστης Λαύρας Ἁγ. Ὁρους

<http://www.impantokratoros.gr/C3D1D5D9.el.aspx>